

קונטרס דעת תורה השמר לך "פענך" חלק ג' מספר אבן מקיר תזעק

חלק כז

אור הזוהר 540 ★ אדר א' תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גרוכ"י הצריקים אומרים ל"מזור זוהר הקדוש

האדמו"ר מהאלמין

בהמשכים

סיפורי מעשיות על כשרות המאכלים

אדמו"ר הזקן בעל ה"תניא" והשו"ע מוסר נפשו בבית האסורים על כשרות המאכלות

בזמן ישיבתו של אדמו"ר הזקן בעל ה"תניא" במבצר הפיטרופטבלי בפטרבורג, עבר עליו פעם אחת כמה ימים שלא אכל מאומה, כי לא היה שם מאכל כשר. פקידי בית האסורים חשבו, שאינו אוכל במתכוון כדי שימות, ועל כן רצו להכניס את המאכל לפיו בעל כרחו, אך הצדיק סתם פיו הקדוש בחזקה ולא יכלו לפתחו בשום אופן, ותהי שם צעקה רבה, ואדמו"ר היה בצרה גדולה. בתוך כך בא לשם השר חוקר-הדין ובשמעו קול הצעקה שאל מה זאת, כספירו לו, אמר להם:

- לאיש כזה לא יאה להכניס את המאכל לפיו בעל כרחו, כי אם לדבר אליו עד שיתרצה.

נכנס אליו השר בעצמו ושאלו:

- למה אינך אוכל? הלא אפשר שתצא זכאי בדין, וכשלא תאכל בוודאי תמות, והלא מאבד עצמו לדעת אין לו חלק לעוה"ב.

השיב לו אדמו"ר:

- איני אוכל מפני שמאכל כשר אין לנו כאן, וטריפות לא אוכל, אף אם לא יהיה לי חלק לעוה"ב.

שאלו השר:

- ואם אשיג לך מאכל כשר, התאמין לי?

השיב לו אדמו"ר:

- לעת עתה אין צורך בשום מאכל, כי הקיבה נחלשה מאוד: רק נחוץ להשיג מבית מרקחת איזה דבר לחזק את הקיבה, וגם אם היו משיגים לי "אייגימאכץ" (מרקחת צנון) טוב מאיש יהודי, הייתי אוכל.

והוסיף אדמו"ר לאמר לו:
- "אייגימאכץ" הוא ממרירו למיתקא, ואני צריך לזה עכשיו...

אמר לו השר:

- ואם אני אשיג לך זאת, התאמין לי?

השיב לו אדמו"ר, שאם הוא בעצמו יקח מיד היהודי, ושום אדם זולתו לא יגע בו עד שיגיע אליו, אז יאכל.

ובפטרבורג ישב אז הגביר ר' מרדכי מליפלי לצורך עסקיו, והיה חשוב מאוד אצל שרי המלוכה, ע"כ שלח השר אליו בקשה, שישלח לו תיכף "אייגימאכץ" טוב וכשר ע"י יהודי.

הדבר נכנס בלב ר"מ: למה לו זה לשר? ולבו אמר לו, שזה בשביל הרבי (שהוא היה מחסידיו הגדולים), ועל כן שלח לו תיכף את ה"אייגימאכץ", והניח בתוכו פתקא קטנה בזה הלשון: "אני רוצה לידע מי הוא האוכל את ה"אייגימאכץ" שלי, ובאיזה מקום", וחתם שמו. השר שמר דבריו באמונה, ולא נגע כלל המאכל, והביאו בכבודו ובעצמו כמו שהוא ליד אדמו"ר, ואדמו"ר מצא שם את הפתקא, כאשר תם האוכל ביקש מהשר שישגי לו עוד מהמאכל הזה, ומעט אוכל הניח בתוך הכלי, ואמר להשר:

- מעט אוכל צריך להניח, שתחול עליו הברכה.

ותחת המעט שנשאר הניח פתקא קטנה בזה הלשון: "אני הוא האוכל זה, ובמקום פלוני", וחתם שמו, וגם כתב שתיכף ישלחו איש אחד לוילנא, השר לא נגע גם בזה, ומסר את הכלי לר"מ, ור"מ מצא את הפתקא ותחי רוחו ורוח אג"ש (אנשי שלמונו). ותיכף שלח ע"י השר שנית את המאכל, ואיש אחד נשלח לוויילנא ואף שלא ידעו כלל על מה ולמה נשלח האיש, בטחו בכוח אדמו"ר, שבוודאי שם בוילנא יודע לאיש מטרת נסיעתו, וכן היה.

המשך בעלון הבא

בא, היה שותף לקירוב הגאולה:

תרמו אל מפעל הזוהר העולמי ותהיו שותפים לחלוקת דפי זוהר יומי ספרים ועלוניס בחינם, ובכך אתם נוטלים חלק עצום בקירוב הגאולה ושכר אינסופי ונצחי בעולם הבא, ולכשיגיע המשיח, יצביע על כל שותף ויאמר "בזכותך הגעת".

טל לתרומות: 0527651911

המשך מעלון הקודם

וליתן רשות לשחוט ולהתנהג ברבנות, ואסור לקחת ממנו משרה זו ואפילו היו הרוצים לקחת ממנו משרה זו עדת יראים ושומרי הדת ורב להם גדול בתורה ויראת שמים אסור לקחת ממנו שררה כפי שביארנו עפ"י דת תורתנו הקדושה.

כל שכן כעת שיש לנו לזעוק מרה ולהתפלל לה' שיתן חן וחסד בעיני השרים אשר כל מגמתם עד כה היתה ליתן חופש דת, ליתן גם כן עתה, ושלא ליתן משרה זו ביד הפרעזידענט אוו דעפיוטיס אשר הוא מעמבער של היוניטעד סינאגאגס שלהם אשר רובם מהם אינם יודעים את התורה וממילא אינם שומרים את התורה, וגם הרב שלהם אשר בחרו גם כן כפי רוחם ולא נבחר מעדת היראים השומרים התורה המסורה לנו וכפי דעת השולחן ערוך, אלא נבחר מעשירי ותקיפי העם הנ"ל.

וגם רבנים אחדים אשר בחרו אינו אלא לעור עיני היראים, אבל הם גם כן אין נאמנין לנו על הכשרות, כיון שנכנסו תחתיהם ותחת רשותם, כמו דאיתא ברמב"ם הלכות ביאת המקדש: מי שעבר ועשה בית חוץ למקדש להקריב בו קרבנו לשם אינו כעבודה זרה, ואעפ"כ כל כהן ששימש בבית כזה לא ישתמשו במקדש לעולם, עכ"ל הטהור.

ומשנה מפורשת בסוף מסכת מנחות דף ק"ט: הכהנים ששמשו בבית חונוי לא ישתמשו במקדש, דכל איש מישראל אשר נכנס לשרת אעפ"י שכוונתו לשמים אבל אינו עפ"י דת התורה לכת אחרת אינו ראוי לנו.

ועוד יש ראיות על זה ומחמת עשרם ותקפם הם רצים להשתרר עלינו ולקחת מאתנו את המשרה אשר שייך לנו אבל עד כה לא היה ביכולתם שלא היה כח מהממשלה, אבל עתה מאמצים בכל כחם להשיג רשיון מהממשלה ואז יהיה ביכולתם לעשות עמנו כמה שהמה רוצים בכח הממשלה, וכל דיני שחיתות וטריפות אשר לפי דעת תורתנו הקדושה כהמרת הדת ונהיה מן הצועקים ולא נענים.

וזה גופא מה שרוצים להשיג רשיון מהממשלה לקחת ממנו את השררה מה ששייך לנו, זה הריסת הדת על פי דעת תורתנו ומוחרמים ומנוודים הם מהגאונים המפורסמים. ממילא כיון שעברו על דבריהם, דזה לשון תשובת מהר"ם מרוטענבורג דפוס פראג דף ק"ג ע"ב, וכעת הוא נדפס מחדש בבודאפעסט על ידי ר' משה אריה בלאך, מורה בבית מדרש הרבנים דמדינת הגר ולפנים אב"ד דק"ק לייפניק במדינת מעהרען הוא בשנת תרנ"ה לפ"ק בדף קנ"ט ע"ב: ועוד גזרנו ונדינו והחרמנו בשמתא ובשם מיתה שלא יהא אדם ראוי ליטול שררה על חבירו לא ע"י מלך ולא ע"י שרים ושופט כדי לעשות ולקנוס ולכוף חבירו לא בדברי שמים ולא בדברי הבאי, כי עושים כפרושים ואפילו צנועין אינן, אם לא שימנו אותם רוב הקהל מפני

המשך בעלון הבא

להיות בקי בדיני ממונות ובאיסור והיתר, בדיני ממונות שיכול לדון בדיני ממונות בין איש לחבירו, אם יבא דין לפניו עפ"י דת תורתנו הקדושה, במקום שמותר לנו עפ"י חוקי המדינה, אבל במקום שאסור לנו עפ"י חוקי המדינה לדון דיני ממונות עפ"י תורתנו הקדושה אין אנו רשאים, כי גם עפ"י תורתנו הקדושה דיני דמלכותא דינא, ואעפ"י שאין אנו רשאים במקום שאין לנו רשיון מהממשלה, אבל צריך להיות בקי בדיני ממונות, אז יש לו תואר רב באמת.

ואנו פה לאנדאן הבירה אשר היא גדולה באוכלוסין כל כך אשר היא יכולה להיות נחשבת למדינה וכל חלק שבה יכולה להיות נחשבת לעיר בפני עצמה, וגם מוסמכים אנו מגדולי ישראל לדון ולהורות בין בדיני ממונות ובין באיסור והיתר, וגם נתקבלנו מקהילה אשר כל קהילה יש להם בית הכנסת גערעדזשעסט לרב עליהם, כי לפי שביארנו עפ"י דת תורתנו, יכול כל רב לבא לעיר אפילו היא קטנה לבא מעצמו בלי שום קבלת קהילה ולהתנהג ברבנות אפילו במקום שיש בעיר רב גדול בתורה, כל שכן אנו שנתקבלנו ע"י קהילה ובעיר גדולה כלאנדאן אשר כל חלק וחלק נחשבת לעיר בפני עצמה כפי גדולתה, שיש לנו להתנהג ברבנות ולתת קבלה לשוחטים ולפתוח בתי שחיטה, וגם יש לנו חזקה על זה, כמו שמבואר בהדיא בשולחן ערוך יורה דעה הנ"ל בסוף סימן רמ"ה, זה לשונו: מי שהוחזק לרב בעיר, אפילו החזיק בעצמו באיזה שררה אין להורידו מגדולתו אעפ"י שבא לשם אחר גדול ממנו, ע"כ.

ובביאור הגר"א שם ס"ק ל"ז הביא מקורו מתלמוד ירושלמי, זה לשונו: כמו שכתוב בירושלמי סוף הוריות, אילן דבר פזי ודר' הושעיא הו עאלין ושאלין בשלמא דנשיאה בכל יום, והו עאלין דר' הושעיא עלין קדמוי ונפקין קדמוי, אזלין אינון דבר פזי ואתחתנון לנשיאה אתן בעון מיעל קדמוי אתן ושאלון לר' אמי, אמר להם ר' אמי והקמות את המשכן כמשפט (שמות כ"ז פסוק ל') וכי יש משפט לעצים, אלא קרש שזכה להנתן בצפון ינתן כצפון, בדרום ינתן בדרום, עכ"ל הטהור.

הנה נראה מזה דאפילו שררה קטנה, לעייל לשאול בשלמא דנשיאה דזכו משפחת ר' הושעיא לעייל מקודם לא הותרו לקחת מהם, כל שכן לקחת מאתנו שררה גדולה כזו למנות שוחטים ולתת להם קבלה ולפתוח בתי שחיטה אשר יש לנו חזקה על זה, כל שכן דאסור לקחת מאתנו. ושררה של שחיטה שייך לרבנים וגם לקחת שררה זו אפילו במקום שיש גדול ממנו, איתא בהדיא ג"כ במסכת עירובין דף ס"ג ע"א: רבינא סר סכינא בבבל, ורבינא תלמיד חבר דרב אשי הוי ורב אשי היה רב במתא מחסיא שהוא בבבל, ורבינא שהוא תלמיד חבר דרב אשי הוה אפילו הכי בדק סכינין לשחוט שלא ברשות רביה. כל שכן רב מוסמך מרבנים באתר דרב אחר שהוא אינו רבו יכול לבדוק סכינין

